

φεύγει δρομαίως. Μεγάλως έκπλαγείς, προσπαθῶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἀλλ' ἦτο τόσοσιν ταχύς ὁ δρόμος του, ὥστε ἔχασα τὰ ἴχνη του.

Ἦτοιμαζόμεν νὰ ἐγκαταλίπω τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ἀνακαλύψω τί συνέβαινε, ὅτε τυχαίως ρίψας τὰ βλέμματα ἐντὸς πλακουντοπαλείου, παρετήρησα τὸν κύνα μου ἐξηπλωμένον ἐπὶ ἔδρας καὶ ἀπογευόμενον φιλοσοφικώτατα ἐνὸς πλακούντος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιτύχει, προσφέρων τὸ νόμισμά του.

Μετ' ὀλίγον ἀνεχώρουν τῆς πόλεως, γελῶν κατὰ τὸ ἦμισυ, ἀλλὰ μᾶλλον θελλιμμένος. Ὁ κύων ἐξέπιπτε τῆς ὑπολήψεώς μου. Ἐὰν ὤφειλον νὰ θαυμάσω τὴν νοημοσύνην του, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσω καὶ οἰκτεῖρω τὴν διαφθοράν, ἣτις τὸν παρεκίνηει νὰ στρέφῃ εἰς ὄφελος τῆς κοιλίας του τὰς παροχὰς τὰς προερχομένας ἐξ ἔργου, εἰς ὃ εἶχεν ὁμοίει σιωπηλὸν ὄρκον πίστεως.»

Πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας, κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, προστίθενται γραμμαὶ τινες ἐτέρου καθηγητοῦ συνταξιδιώτου τοῦ κ. Fontaine, καὶ αὐτόπτον μάρτυρος τοῦ συμβάντος, προσπεκιυροῦσαι τὸ γνήσιον αὐτοῦ.

K*

H MANA

«..... Τρέχει νερὸ κρυστάλλινον
Κι' ὅσας μανθὰς τῶπιον καμιά παιδί δὲν κάνει·
Νὰ τῶς πιῇ κι' ἡ μάνα μου, νὰ μὴ μ' εἶχε γεννήσει!
(Ἐκ δημοτικοῦ ἄσματος).

Ἄς ὀνομάσουνε σκληρὰ τὰ λόγια μου καὶ πλάνη
καὶ τὴν ἀλήθεια βλάσφημη ψευτιά κι' ἀγνωμοσύνη·
ὁ μεγαλειότερος ἐχθρὸς τ' ἀνθρώπου εἶν' ἡ μάνα!
Γιατὶ ἐκεῖνη μᾶς γεννᾷ, αὐτὴ ζωὴ μᾶς δίνει.

Ἄχ, καὶ ὄλ' ἡ ἀγάπη της, ἡ ἄσωση στοργῆ της,
τ' ἀκοίμητο νανούρισμα, τὸ γάλα, τὸ φίλι της,
ὅλα ἐκεῖνα τὰ καλά, ὅπου μὴ μάνα κάμει
εἶνε νεροῦ σπυλαγματιά, καὶ τὸ κακὸ ποτάμι.

Ἐρεῖ τί εἶνε ἡ ζωὴ, καλὰ τήνε γνωρίζει·
Ἐρεῖ πῶς λύπη τῆς ζωῆς σημαίνει τὴν καμπάνα,
καὶ ὅμως τὴ ζωὴ αὐτὴ κι' εἰς ἄλλον τὴν χαρίζει!
Μάνα δὲν γίνονταν ποτὲ ἀνίσως ἦτον μάνα....

Ν' ἀντιλαλῇ ἀπὸ παιδί ἀκούω 'ς τὸν ἄερα
τῆς εὐτυχίας τὸνομα καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα.
Μὰ τότε μόνον ἡ χαρὰ 'ς τὸν κόσμον θε' ν' ἀνθίσῃ,
ὅταν ἡ μάνας στεριωθοῦν κι' ἡ ἀνθρωπότης σβύσῃ.

Ἄθῆναι.

Κατὰ Δεκεμβρίου τοῦ 1884.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Τὰ κατωτέρω δημοτικὰ ἄσματα, ὄντα ἀρχαιότατα καὶ ἐν οὐδεμιᾷ συλλογῇ μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένα, ἠκούσαμεν ἀδόμενα ἐν Μεσσανίῳ, παρὰ τὰ Τριχάλα, ὑπὸ τοῦ νέου κ. Χρ. Χρηστοβασίλη, εἰς δὲν ὀφείλομεν μεγάλην χάριν, διότι γράψας ἔδωκεν ἡμῖν αὐτὰ. Τὸ πρῶτον τῶν

ἄσμάτων τούτων ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὑπεδουλώθη ἡ Ἠπειρος ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ παρίστησι πενθερὰν αἰχμαλωτισθεῖσαν μετὰ τῶν δώδεκα νυμφῶν, καὶ ἧς ὁ νεώτερος υἱὸς ἐφονεύθη μετὰ τῶν τέκνων του. Τὸ δεύτερον εἶνε πολὺ τοῦ πρώτου ἀρχαιότερον, διότι ἀνάγεται εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἠγίγιζε καὶ τῆς Ἠπείρου ἡ ὑποδουλώσις.

Ἐν Τριχάλοις, τῇ 20 Δεκεμβρίου 1884.

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ

ΔΥΟ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ἈΣΜΑΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1

Κάτω σ' ταῖς ἄσπραις θάλασσαῖς
(λεβέντω)

Σ' ταῖς πράσιναις λεμιῶναις
(λεϊμονιά μὲ τὰ λεϊμόνια)

βγήκαν καράβια τούρικια
κ' ἐπῆραν τὰ ρωμαίικια.

Πῆραν μανάδες μὲ παιδιὰ
καὶ πεθεραῖς μὲ νύφαις,

πῆραν μὴ ἀρχοντοπεθερὰ
μὲ δώδεκα νυφάδες.

Ὅλαις ἡ νύφαις περπατοῦν
καὶ πᾶν κοντὰ ταῖς ἄλλαις.

Μὰ, μὴ νύφη μικρότερη

Δὲν πάει κοντὰ ταῖς ἄλλαις.

— Γιὰ τί νύφη μ' δὲν περβατεῖς,
Δὲν πᾶς κοντὰ ταῖς ἄλλαις;

Μῆνα τὰ ρούχα σὲ βαροῦν,
μῆνα τὰ σικιανδρίκια¹.

— Οὐδὲ τὰ ρούχα μοῦ βαροῦν
οὐδὲ τὰ σικιανδρίκια.

Τοῦ γυοῦ σου οἱ πόνοι μοῦ βαροῦν
τοῦ γυοῦ σου τοῦ λεβέντη.

Μοῦ σκότωσαν τὸν ἄνδρα μου
Μοῦ πῆραν τὰ παιδιὰ μου.

2

Μώρ' Δυροπολίτισσα² (μώρ' καυμένη)

Σίντα πᾶς 'ς τὴν ἐκκλησιά
μὲ λαμπάδες, μὲ κηριὰ,
καὶ μὲ μοσκοθυματιά.

Γιὰ προσκύνω γιὰτ' ἐμᾶς,
τί μᾶς πλάκωσ' ἡ Τουρκιά,

θὰ μᾶς μάσσουνε ἔμπροστὰ

θὰ μᾶς πᾶνε σ' τὰ τζαμιά

θὰ μᾶς σφάξουν σὰν τ' ἀρνιά,

σὰν τάρνιὰ τὴν πασχαλιά,

τὰ κατσικιά τ' ἀγεργιού.

¹ Τί σημαίνει ἡ λέξις σικιανδρίκια, ἀγνωστον.

² Ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς Δρυϊνουπόλεως (τοῦ Δελθίνου), πόλεως τῆς Ἰων Ἠπείρου.